

К 79/Д 87



120000868711



792 KC 761

1



Регионална библиотека
"Любен Каравелов"



120000868711

Н А Н Д А

пиеся от **ВЕЛИЧКО НЕШКОВ**

постановка **КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ**

сценография **ЦАНКО ВОЙНОВ**

Директор на театъра — Георги Танушев
Заместник — Елена Стефанова

МОМЪКЪТ ОТ МИНАЛОТО

НЕНКО КОВАЧЕВ, полковник

ГЕОРГИ ТАЛУШЕВ, публицист

КАЛИНА, негова жена

ПАНО КАРАПАНОВ, баща на Калина

БОРИС ТАЛУШЕВ — **БОБИ**, войник

СЛАВИ КЪНЕВ, войник

МЪНЕВА, неговата майка

КАРАДЖОВ, майор

ГЕРАСИМ ПАВЛОВ

ЯНКО ЧЕРНЕВ

ГЕОРГИ РАДОМИРОВ

ИВАНКА БЕНЧЕВА

КОСТА ДИМОВ

ГЕОРГИ КОДОВ

ТРАЙКО НАЧЕВ

Е Л Е Н А С Т Е Ф А Н О В А

заслужила артистка

ТЕНКО КУНЕВ

ВРЕМЕ — наши дни

МЯСТО — крайграничен гарнизон

VII премиера на театъра
ПОСВЕТЕНА НА X КОНГРЕС НА БКП

сезон 1970—1971 година

I постановка за страната

444924

79
284

ПОСТАНОВКАТА СЕ ПОСВЕЩАВА НА
ДЕСЯТИ КОНГРЕС НА Б К П.



**А В Т О Р Ъ Т
В Е Л И Ч К О
Н Е Ш К О В**

е роден на 1 октомври 1914 г. в село Пордим, Плевенско. Взел е участие в Отечественната война като строеви командир. След свършване на войната остава на работа в армията, като се занимава с активна дейност. Почти цялото му творчество е с военно-патриотична тематика. Познат е като автор на романа-трилогия „Настъпление“ със сюжет от Отечественната война и следвоенните години, а така също и с романите си „Разсъмване“, „Командири“, „Горещи следи“ и други.

Величко Нешков е написал и редица песни: „Верни на клетвата“, „Сигнали“, „За честта на ескадрилата“, „Изневяра“, „Тайната на обречените“, „Господари на положението“, „Отечество любезно...“, играни от много театри в страната, а също и драмата „Под суржоу име“, която понастоящем се представя с успех в Москва, в Централния театър на Съветската армия.

„Жажда“ е най-новата драматургична творба на писателя, която се поставя за първи път в страната на сцената на Драматичен театър „Св. ба Огнянов“ — Русе.

О С Е М

В Ъ П Р О С А

К Ъ М

В Е Л И Ч К О

Н Е Ш К О В

— Играла ли е досега друга Ваша творба на русенска сцена?

— Не. Това е първата ми среща с талантливия колектив на театъра. Винаги досега са били налице добри намерения както от моя страна, така и от страна на театъра, но изглежда все някои дребни причини попречваха на този творчески контакт.

— Какво Ви даде основание да доверите на сегашния състав на русенския театър първата постановка на Вашата пиеса „Жажда“?

— Струва ми се, че не издавам публично никаква тайна. От началото на този сезон русенският театър има ново ръководство, което изяви под чертани предпочитания към новата българска пиеса. Един талантлив актьор — Константин Димчев, прави много успешен пробив в областта на режисурата и това е една от причините за доверието. Най-после първата проверка на една пиеса трябва да се повери и на талантлив актьорски състав, а в това отношение никой български автор не би имал основание да се съмнява в творческите възможности на Вашия колектив.

— Бихте ли споделили и някои лични впечатления от съвместната си работа с нашия театър около изготвянето на варианта, който поставяме?

— Определено трябва да призная, че съвместната ни работа беше много полезна, особено що се отнася до някои препоръки спрямо варианта, по който пиесата ще се играе в Русе.

— Според Вас кои черти на пиесата „Жажда“ я правят подходяща за посвещаване на Десетия конгрес на БКП?

— Трябва да призная, че по времето, когато замислях пиесата, когато реших да засегна проблемите, третиращи в нея, конгресът не беше насрочен. Но ако става дума за черти, които правят моята пиеса подходяща, за да бъде посветена на изключителното събитие, което ще начертае нови перспективи за нашето развитие, тогава мислите за мястото на човека и комуниста в нашето общество, за непримирима борба на цялото наше съвременно общество срещу отрицателните явления са ония черти, които заслужават нашето внимание.

— За написване на пиесата възползували ли сте се от конкретен събитие и образен материал?

— Да. В нашата действителност има подобен образен и събитие материал. Но в крайна сметка всичко зависи от почерка на автора, от неговия класово-партиен подход. Нищо чудно, че биха се намесили мои колеги които макар и в съвсем единични случаи биха ни представили Танушев и сие като основен двигател на нашето общество или като зло, което е неизбежно, а борбата срещу него — почти невъзможна. В „Жажда“ аз си позволявам да призова подобни отрицателни явления да срещат нашата все по-остра и безпощадна непримиримост. Всякакви равнодушие, колкото и неприятности да ни навлича понякога то, ни кара всели или неволно да ставаме съучастници на подобни явления. И тогава без да искаме се превръщаме в огледало, в което се отразява не само нашето настояще, но и бъдещето на младите, които сме длъжни да възпитаваме не само с приказки и поучения, а преди всичко с изряден личен пример.

— Нещо специфично за Вашия авторски процес?

— Моите вкусове и предпочитания са преди всичко към реалистичната литература, претърпяла изпита на столетията и създала недостижими върхове. В нейните брегове са се плискали стотици и хиляди модни течения, но нито едно от тях не е създало колоси като Сервантес, Шекспир, Толстой, Чехов, Горки, Шолохов. Ако приемем, че литературата е „наука за човека“, призванието на писателя [бил той драматург или белетрист] е преди всичко да създаде образ и характер. Не успее ли, той явно се разминава с отговорното си призвание по липса на талант или на класово-партиен подход. През всички времена изкуствата са служили на голямата политика, която човечеството е водило за социална правда, за по-добър живот, за истински свободна личност.

— Кие добихте утвърждаване като военен писател, като автор предимно на военна белетристика. Какво Ви тласна към драмата?

— Наистина аз започнах с военна белетристика, но това не беше продиктувано от писателски амбиции или от суета. Взех участие в Отечествената война като взводен командир. Много впечатления и преживявания напихах у мене. Опитах се да ги предам в първата си книга „Изпитание“. Но веднага след нея дебютирах и в драматургията с пиесите „Верни на клетвата“ и „Сигнали“. Имах голямото щастие тези първи постановки да бъдат осъществени от народните артисти Никола Икономов и Георги Стаматов. За мене, както и за всеки начинаещ драматург, работата с тия колоси на българския театър беше истинска творческа школа.

— Нещо за това, което пишете или замисляте понастоящем?

— По-добре е да говорим за плановете и творческите намерения, когато получат своето реално осъществяване. Засега мога да споделя само работата си над един опит за комедия-сатира срещу чуждопоклонството. Но и за нея, когато е готова. . .

Н Я К О Л К О

М И С Л И

Н А

М ъ Д Р И

Х О Р А

Най-голямата грешка е да се стараеш да бъдеш по-приятен, отколкото си в действителност. У о л т ъ р Б е д ж о т.

Извинение. — Поставяне основи на бъдеща простъпка. А м б р о а з Б и р с.

Грешката е винаги следствие от неточност в съжденията, но упорството във вече открита грешка е признак на слабохарактерност. К р и с т и а н Б о у в и.

Човек, който е грешил много, е винаги умен. М а к с и м Г о р к и.

И грешката е полезна, докато сме млади; само че не бива да я плащам след себе си до старост. Й о х а н-В о л ф г а н г Г ъ т е

Сиези, които постъпват строго, където не трябва, не могат да постъпят строго, където трябва. Ж о з е ф Ж у б е р.

Няма по-груба грешка от тази да прескочиш пропаст на два скока.
Д е н в и д Л о й д Д ж о р д ж.

Направил ли грешка, не прави друга с това, че искаш да прикриеш първата. Признай си! Д ж о р д ж Л о р и м е р.

Този, който иска да обвинява, няма право да бърза. М о л и е р.

Мислейки върху човешките постъпки, аз винаги съм се старал не да се смея, да скърбя или да порицавам, а само да ги разбирам. Б е н е д и к т С п и н о з а.

Да объркаш пътя не е срамно, срамно е да не го намериш отново.
А з ъ р б а й д ж а н с к а п о с л о в и ц а.

От наказанието добрият става по-добър, а лошият — по-лош. И т а л и а н с к а п о с л о в и ц а.

Каквото постелеш, на топа ще легнеш. Б ъ л г а р с к а п о с л о в и ц а.

МАРТ —

МЕЖДУНАРОДЕН

ДЕН

НА

ТЕАТЪРА

От няколко години насам театралните дейци от целия свят, от всички континенти и страни с различно устройство, празнуват на 27 март своята дружба и солидарност, своята вяност към идеите за свобода и хуманизъм.

Българските творци на театралното изкуство с радост отбелязват този голям културен празник, защото той е още един хубав повод за даване на сериозен принос в борбата на хората от всички краища на света за възтържествуване на най-светлите идеали на човечеството през всички времена.

В този ден ние се обръщаме към хората на театъра, към приятелите на театралното изкуство от целия свят, с призив за дълбока и неотменима преданост, за трайна и незаличима любов към художественото творчество. Защото оня, който умее да цени високо фактите на изкуството, не може да бъде човеконенавистник, не може да допуска насилието да взема връх, не може да не се бори срещу потисничеството и войната. Защото хората, които обичат изкуството и му вярват, обичат съвременното човечество и вярват в утрешния сияен и щастлив ден на планетата.

ПОСТАНОВКИ

на театър, които можете да видите в седмичната ни програма:

КАЛОЯН, историческа драма от КАМЕН ЗИДАРОВ, постановка на нар. арт. проф. д-р КРЪСТЮ МИРСКИ.

ЛЕНИН ВЛЕЗЕ В НАШИЯ ДОМ, драма от ГЕОРГИ КА-
РАСЛАВОВ, постановка на Слави Шкаров.

ЕДИН НЕПОВТОРИМ ДЕН, драматичен етюд от ГЕОР-
ГИ КРЪНЗОВ, постановка на Константин Димчев.

РОЗИ ЗА Д-Р ШОМОВ, пиеса от ДРАГОМИР АСЕНОВ,
постановка на Иванка Цветанова (играе се втори сезон).

ГОРЕЩИ НОЩИ В АРКАДИЯ, пиеса от ДРАГОМИР
АСЕНОВ, постановка на Иванка Цветанова.

КАКТУСЪТ или ГСРЕУПОМЕНАТИЯТ БРАК, комедия от ВАСИЛ
ПОПОВ, постановка на гост-режисьора ОРФЕЙ ЦОКОВ.

ВКУС НА ЧЕРЕШИ, романс от обикновените сфери на
живота от АГНИЕШКА ОСИЕЦКА, музика БУЛАТ ОКУДЖАВА, постановка
Слави Шкаров.

СЕЗОН
1970 — 71